

har man ved udarbejdelsen af nærværende forslag ment at burde foretrække den løsning, at der gives enhver gift kvinde, der ønsker det, adgang til at indgive sin egen selvangivelse. Dette gælder, hvad enten hustruen har selverhverv eller ikke. Ønsker hustruen ikke at indgive sin egen selvangivelse, skal manden ligesom nu selvangive på begge vegne uden nogen attestations fra hustruens side på selvangivelsen.

Man har herved lagt vægt på, at afgrænsningen af den indkomst og formue, der i givet fald skal angives henholdsvis af manden og af hustruen — hvilket grundlag herfor man så end vælger — vil kunne give anledning til tvivlsspørgsmål, som iøvrigt vil gøre sig gældende, hvad enten der er tale om egentlig selvangivelse fra hustruen eller om hendes særskilte angivelse på den fælles selvangivelse. Et ønske om at indgive selvstændig selvangivelse vil formentlig navnlig kunne være tilstede, hvor hustruen har selverhverv, og det er klart, at ægtefællerne, hvor der foreligger et positivt ønske i så henseende, må klare de tvivl og vanskeligheder, der kan følge med ordningen. Men det er et spørgsmål, om der er tilstrækkelig anledning til at påbyde det som en generel pligt for alle ægtefæller, der skal sambeskattes, at foretage særskilte angivelser eller selvangivelser, og pålægge dem det hermed forbundne besvær. Det vil formodentlig være et mindretal af gifte kvinder, der ønsker at indgive egen selvangivelse, og ser man på spørgsmålet ud fra et hensyn til disse, synes en ordning som den foreslåede, der giver enhver gift kvinde, der nærer ønske herom, adgang til at indgive egen selvangivelse, at måtte anses for fyldestgørende.

Ser man på spørgsmålet ud fra skattemæssige hensyn, må det vel erkendes, at en ordning, der pålægger hustruen en forpligtelse til — i den ene eller den anden form — under sit personlige ansvar at medvirke ved selvangivelsen, forsåvidt angår hendes egen indkomst og formue, ville frembyde fordele i forhold til den nugældende ordning, der i tilfælde, hvor mandens urigtige selvangivelse vedrører hustruens indkomst m. v., ofte vil virke mindre tilfredsstillende. Det kan således mod mandens benægtelse være vanskeligt at føre bevis for, at han har haft eller burde have haft kendskab til hustruens virkelige indkomst. Og selvom bestemmelsen i kontrollovens § 14, stk. 2, vedrørende den, der forsætligt medvirker til et forhold af den

i lovens § 13, stk. 1, omhandlede art, formentlig måtte kunne anvendes på den hustru, der forsætligt giver manden en urigtig oplysning til brug ved selvangivelsen, er de betingelser, hvorunder bestemmelsen kan komme til anvendelse, næppe helt klare, og den er i hvert fald ikke anvendt i praksis overfor hustruer. Det må herved fremhæves, at bestemmelsen forudsætter, at der indledes offentlig straffesag, og at de allerfleste skattesager i praksis afgøres administrativt „ved forlig“.

Man mener imidlertid ved den skete udformning af forslaget straffebestemmelser vedrørende hustruen, jfr. § 153, stk. 3, at have opnået i væsentlig grad at bøde på de anførte ulemper ved de gældende bestemmelser. Og man har som anført anset det for at være en for vidtgående foranstaltning — i hvert fald i første omgang — at pålægge alle gifte kvinder, som skal sambeskattes med manden, en pligt til at medvirke ved selvangivelsen, hvad enten den udformes som af kommissionen foreslået eller som en pligt til altid at indgive selvstændig selvangivelse. Den nu foreslåede ordning vil kunne danne grundlag for en eventuel senere udbygning af bestemmelserne, såfremt de gjorte erfaringer findes at tale herfor.

Spørgsmålet om, hvad selvangivelsen for den hustru, der benytter sig af adgangen til at indgive selvstændig selvangivelse, skal omfatte, foreslås i bestemmelsen løst på en anden måde end i kommissionsudkastet. Kommissionen har ment, at en afgrænsning heraf på grundlag af rådighedsreglerne i lov nr. 56 af 18. marts 1925 om ægteskabets retsvirkninger, således at hustruens indkomst og formue i denne forbindelse bestemtes som den indkomst og formue, hvorover hun efter den nævnte lovs regler har den retlige rådighed, i praksis ville vise sig vanskelig at operere med. Det anføres, at det ofte vil være ret uklart for ægtefællerne, hvorledes det retlige rådighedsforhold stiller sig, og at det ofte vil vise sig, at den faktiske råden over ægtefællernes indkomst og formue er udøvet efter helt andre linier end dem, der angives af lovens regler om den retlige rådighed. Der henvises bl. a. til, at forretningsaktiver, der er indbragt i ægteskabet af hustruen som dennes særeje eller bodel, ofte faktisk administreres af manden, ligesom hustruen kan tænkes at administrere aktiver, der hører til mandens særeje eller bodel. Det forekommer også i mange tilfælde, at hu-